

13. Sonntag im Jahreskreis

Weisheit 1,13-15; 2,23-24

Gott hat den Tod nicht gemacht und hat keine Freude am Untergang der Lebenden. Zum Dasein hat er alles geschaffen und heilbringend sind die Geschöpfe der Welt. Kein Gift des Verderbens ist in ihnen, das Reich der Unterwelt hat keine Macht auf der Erde; denn die Gerechtigkeit ist unsterblich. Gott hat den Menschen zur Unvergänglichkeit erschaffen und ihn zum Bild seines eigenen Wesens gemacht. Doch durch den Neid des Teufels kam der Tod in die Welt und ihn erfahren alle, die ihm angehören.

2. Korinther 8,7.9.13-15

Wie ihr an allem reich seid, an Glauben, Rede und Erkenntnis, an jedem Eifer und an der Liebe, die wir in euch begründet haben, so sollt ihr euch auch an diesem Liebeswerk mit reichlichen Spenden beteiligen. Denn ihr kennt die Gnade unseres Herrn Jesus Christus: Er, der reich war, wurde euretwegen arm, um euch durch seine Armut reich zu machen. Es geht nicht darum, dass ihr in Not geratet, indem ihr anderen helft; es geht um einen Ausgleich. Im Augenblick soll euer Überfluss ihrem Mangel abhelfen, damit auch ihr Überfluss einmal eurem Mangel abhilft. So soll ein Ausgleich entstehen, wie es in der Schrift heißt: Wer viel gesammelt hatte, hatte nicht zu viel, und wer wenig, hatte nicht zu wenig.

XIII Неділя Звичайного періоду

Мудр 1, 13-15; 2, 23-24

Бог не створив смерть, ані не радіє з погибелі живих. Він бо створив усе на те, щоб існувало, і творіть світу – цілющі, немає в них жодної смертоносної отрути, і царства смерті на землі немає, бо справедливість – безсмертна. А дже Бог створив людину для безсмертя і вчинив її за образом власної природи. А через заздрість диявола смерть увійшла у світ, а скуштують її ті, хто йому належить.

2 Кор 8, 7. 9. 13-15

Брати! Оскільки ви в усьому маєте достаток: у вірі, слові, знанні, в різнитурботах, у нашій любові до вас, – то і в цій добродійній справі збагачуйтеся. Адже ви знаєте благодать нашого Господа Ісуса Христа, що, будучи багатим, заради вас Він став убогим, аби ви збагатилися Його збобожіттям. А це все не для того, щоб і інші мали полегшення, а ви – труднощі, але для рівності. У нинішній час ваш достаток нехай покриє їхню нестачу, щоб і їхній достаток покрив вашу нестачу, – щоб існувала рівність; як написано: «Той, хто зібрав багато, не мав надміру, а хто зібрав мало, не мав нестачі».

Мк 5, 21-43

Того часу, як Ісус переплив човном знову на другий бік, зібрався великий натовп довкола Нього, і Він перебував біля моря. Прийшов один зі старших синагоги на ім'я Яірі, побачивши Його, впав Йому до ніг і дуже просив Його, кажучи: «Донечка моя при смерті. Прийди і поклади на неї руки, щоб була врятована й жила!» І Він пішов з ним. За Ним ішов великий натовп і тіснив Його. А жінка, яка страждала від кровотечі дванадцять років та багато натерпілася від численних лікарів, – витратила все своє майно й жодного полегшення не мала, але стало їй ще гірше, – почувши про Ісуса, підійшла в натовпі ззаду й доторкнулася до Його одягу. Вона говорила: «Якщо лише доторкнуся до Його одягу, – буду врятована!» І враз всохло джерело її крові, і вона відчула в тілі, що була зцілена від хвороби. Тієї ж миті Ісус відчув у собі, що сила вийшла з Нього. Обернувшись до натовпу, Він запитав: «Хто доторкнувся до Мого одягу?» А Його учні говорили Йому: «Ти ж бачиш, що натовп Тебе тіснить, і запитуєш: “Хто доторкнувся до Мене?”» І оглядався, щоби побачити ту, яка це зробила. А жінка злякалася і тремтіла, знаючи, що сталося з нею; прийшла і впала перед Ним, і сказала Йому всю правду. Він же промовив до неї: «Дочко, віра твоя спасла тебе! Іди з миром і будь здоровою від своєї недуги». Коли Він ще говорив, прийшли від старшого синагоги та й сказали: «Донька твоя померла, навіщо ще турбуєш вчителя?» Ісус, почувши промовлене слово, говорив старшому синагоги: «Не біжися, тільки вір!» І Він не дозволив, щоби з Ним хтось пішов, за винятком Петра, Якова та Йоана – брата Якова. Вони прийшли в дім старшого синагоги, і Він побачив метушню та тих, які дуже плакали й голосили. Увійшовши, сказав їм: «Чому ви метушитеся й плачете? Дитина не померла, а спить!» Та з Нього почали насміхатися. Він же, випровадивши всіх, взяв батька й матір дитини та тих, хто був з Ним, і увійшов туди, де лежала дитина. І, взявши дитину за руку, говорив до неї: «Таліта, кум» – що в перекладі означає: «Дітино, кажу тобі, встань!» І вмить підвелася дитина й почала ходити, бо мала дванадцять років. І нестямилась всі відразу від великого потрясіння. Та Він суворо наказав їм, щоб ніхто не повідомив про це. І звелі в дати їй поїсти.

Markus 5,21-43

In jener Zeit fuhr Jesus im Boot an das andere Ufer des Sees von Galiläa hinüber und eine große Menschenmenge versammelte sich um ihn. Während er noch am See war, kam einer der Synagogenvorsteher namens Jairus zu ihm. Als er Jesus sah, fiel er ihm zu Füßen und flehte ihn um Hilfe an; er sagte: Meine Tochter liegt im Sterben. Komm und leg ihr die Hände auf, damit sie geheilt wird und am Leben bleibt! Da ging Jesus mit ihm. Viele Menschen folgten ihm und drängten sich um ihn. Darunter war eine Frau, die schon zwölf Jahre an Blutfluss litt. Sie war von vielen Ärzten behandelt worden und hatte dabei sehr zu leiden; ihr ganzes Vermögen hatte sie ausgegeben, aber es hatte ihr nichts genutzt, sondern ihr Zustand war immer schlimmer geworden. Sie hatte von Jesus gehört. Nun drängte sie sich in der Menge von hinten heran – und berührte sein Gewand. Denn sie sagte sich: Wenn ich auch nur sein Gewand berühre, werde ich geheilt. Und sofort versiegte die Quelle des Blutes und sie spürte in ihrem Leib, dass sie von ihrem Leiden geheilt war. Im selben Augenblick fühlte Jesus, dass eine Kraft von ihm ausströmte, und er wandte sich in dem Gedränge um und fragte: Wer hat mein Gewand berührt? Seine Jünger sagten zu ihm: Du siehst doch, wie sich die Leute um dich drängen, und da fragst du: Wer hat mich berührt? Er blickte umher, um zu sehen, wer es getan hatte. Da kam die Frau, zitternd vor Furcht, weil sie wusste, was mit ihr geschehen war; sie fiel vor ihm nieder und sagte ihm die ganze Wahrheit. Er aber sagte zu ihr: Meine Tochter, dein Glaube hat dich gerettet. Geh in Frieden! Du sollst von deinem Leiden geheilt sein. Während Jesus noch redete, kamen Leute, die zum Haus des Synagogenvorstehers gehörten, und sagten zu Jairus: Deine Tochter ist gestorben. Warum bemühst du den Meister noch länger? Jesus, der diese Worte gehört hatte, sagte zu dem Synagogenvorsteher: Fürchte dich nicht! Glaube nur! Und er ließ keinen mitkommen außer Petrus, Jakobus und Johannes, den Bruder des Jakobus. Sie gingen zum Haus des Synagogenvorstehers. Als Jesus den Tumult sah und wie sie heftig weinten und klagten, trat er ein und sagte zu ihnen: Warum schreit und weint ihr? Das Kind ist nicht gestorben, es schläft nur. Da lachten sie ihn aus. Er aber warf alle hinaus und nahm den Vater des Kindes und die Mutter und die, die mit ihm waren, und ging in den Raum, in dem das Kind lag. Er fasste das Kind an der Hand und sagte zu ihm: Talita kum!, das heißt übersetzt: Mädchen, ich sage dir, steh auf! Sofort stand das Mädchen auf und ging umher. Es war zwölf Jahre alt. Die Leute waren ganz fassungslos vor Entsetzen. Doch er schärfte ihnen ein, niemand dürfe etwas davon erfahren; dann sagte er, man solle dem Mädchen etwas zu essen geben.